

مفعول معه در قرآن

رک: ساختارهای نحوی قرآن، کریمی نیا، هرمس، ص ۱۷۹: ۱۴ مورد مفعول معه در قرآن آورده.

۱. انعام، ۱۱۲: فذرهم و ما یفترون
۲. انعام، ۱۳۷: فذرهم و ما یفترون
۳. انفال، ۶۴: حسبک الله و من اتبعک من المؤمنین
۴. یونس، ۷۱: فأجمعوا امرکم و شرکاءکم
۵. رعد، ۲۳: یدخلونها و من صلح
۶. کهف، ۵۰: أفتتخذونه و ذریئته أولیاء؟
۷. مریم، ۶۸: لنحشرهم و الشیاطین
۸. انبیاء، ۷۹: یُسبِحن و الطیر
۹. فرقان، ۱۷: و یوم یحشرهم و ما یعبدون
۱۰. صفات، ۲۲: احشروا الذین ظلموا و ازواجهم و ما کانوا یعبدون (احتمالاً مرادش واو اخیر است)

۱۱. قلم، ۴۴: فذرنی و من یکذب
۱۲. مزمل، ۱۱: ذرنی و المکذبین
۱۳. مدثر، ۱۱: ذرنی و من خلقت وحیدا
۱۴. مرسلات، ۳۸: جمعناکم و الاولین

۱۵. المیزان ذیل آیه ۵۹ طه: قَالَ مَوْعِدُكُمْ یَوْمَ الزَّیْنَةِ و أَنَّ یُحْشَرَ النَّاسُ ضُحًی

دو احتمال در واو است:

عطف اسم مؤول بر «الزینة»

واو معیت. در این صورت تفاوت معنایی با حالت قبل دارد چراکه در این

فرض معنایش همان «مفاد شرط» می شود یعنی به این شرط می آیم که

همه مردم حاضر شوند در وقت چاشت.